

ZOMERMORGEN.

't **J**s een heerlijke Junimorgen.

Reeds enkele uren geleden is de zonne aan d' Oosterkimme verzeen en praalt nu in milden gloed van goud-stralen, welke de teergroene grashalmpjes in de weide betoovrend doen schitt'ren, nu duizenden dauw-dropp'len opstijgen en zich vormen tot lichten sluier, als een zilverkleurige wade boven 't koele veld zwevende.

Wat heerlijk aanzicht, zoo'n echt Hollandsch landschap in zomerochtendstond!

O, laat ons dat landschap even aanschouwen, laat ons even mijmeren in die stille natuur, zoo weinig gewaardeerd en toch zoo innig schoon.

Zie die vlakke velden, mooi-gespreid langs effen wegen, waarin duizenden bloemen bloeien in rijke kleurenpracht. Wat al verscheidenheid!

Boterbloemkens, helgeel en lang van stengel, teng're madelieven in teer rood, wit en geel, goudgele bloemen met frissche groene blaren omkranst, reine viooltjes en droef-donkre weiroosjes, slechts even uit het gras opstekend: welk een weelde, 't veld een aanblik gevend als van een bont geweven tapijt.

Zie ook 't heerlijke pracht-vee, de roem van den Hollandschen landman. Sommige koeien laven en verkwikken zich in 't heldre, hobb'lende water, andere staan op den kant of liggen rustig te herkauwen, droomerig blikkend naar 't springen der dartele lammerkens, ver in 't veld, die, bewust van hun jonkheid, hupp'len en stoeien, zóó vroolijk, zóó blij, dat we ons ongemerkt onder de boomen van den landweg neerzetten en 't een wijle blijven aanschouwen.

Ons oog rust op al die landelijke pracht, op die stille natuur; wat ademt alles vrede, welk 'n zoete droom van rustig-blij leven zweeft ons voor den geest, hoe brengt die aanblik vrede ook in onze ziel, stemt alles tot liefde.

We vleien den arm onder 't hoofd en zien door 't zacht wuivend looverdak den blauwen, met enkele teer-witte wolkjes gestoffeerden hemel.

Wij droomen

O, stoor ons niet in dien droom!

Wij droomen van 't machtig verleden, en zien 't Neêrland van voor eeuwen.

Wij zien het, nog woest en naakt, met niets dan majestueuze bosschen en breede onafzienb're wateren. En wij denken, hoe onze vaderen den grond hebben gewonnen, ontruikt aan de baren der zee. Hoe de wijde, onstuimige meren werden herschapen in vruchtbare weiden en schoone landouwen.

En dan, hoe deze duurverkrege grond is gedrenkt met 't bloed van zoovele duizenden helden en martelaars.

Wij gedenken, hoevelen 't leven lieten in den strijd voor recht, voor geloofsvrijheid, die ook werd de strijd om onze onafhankelijkheid. Hoevele edele mannen het schavot en den brandstapel betraden; hoe zij stierven onder de wreedste pijnen en folteringen, doch met welken dood zij zich onvergank'lijke lauweren om de slapen vlochten!

Wij gedenken, hoevelen er vielen op 't veld van eer, zoo prinses als burgers, goed en bloed offerend, liever dan 't kleine, uit zee gewrochte Vaderland te laten aan een vijand, welks tyrannieke heerscher in wreedheid een Nero nabijzweemde. En 't is ons, als rusten wij op heiligen grond, op grond, ons van God gegeven!

Een zalig gevoel doorstroomt onze ziel, over ons waast een stemming, zoo heerlijk, zoo zoet!

Ons oog aanschouwt de landelijke idylle vóór ons, 't lieflijke tooneel van vrede, van welvaart. Die kalme eenvoud, dat echt-rustige en toch zoo werkzame leven, die landelijke natuur, hoe weldadig en verkwikkend dat te genieten!

Zie! hoog in de lauwe lucht ijlt de leeuw'rik, jubelend z'n morgenlied, als een danktoon aan den Grooten Schepper en zachtkens stamelt onze mond de bede:

„Bescherm o God! bewaak den grond,
Waarop onz' adem gaat!”

Purmerend.

G. V.

ZANGEN.

Luid juicht der dartlen voglen stem ten hoogen;
't Woud zingt in forsch en toon zijn bruisend lied,
Een reuzenharp, door morgenwind bewogen.

Zacht suist de zucht van 't ritslend oeverriet,
Wijl grasjes fluisterend dien toon herhalen,
Waarbij de beek haar murmelklanken biedt.

't Klinkt overal in wei en woud en dalen;
Gods gouden zon schenkt licht en vreugd alom
En wekt natuur tot dankbre lofkorallen.

Heel 'taardrijk wordt een lovend heiligdom,
Een kathedraal vol zingende orgelklanken,
Een harmonie van dichten tonendrom.

O, laat mijn ziel met heel Gods schepping danken!

A. L.

